

Forfatter: Goldschmidt, M. A.

Titel: Udrag fra Hjemløs. En Fortælling II

Citation: Goldschmidt, M. A.: "Hjemløs", i Goldschmidt, M. A.: *Hjemløs*, udg. af Mogens Brøndsted ; Harald Jørgensen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1999, s. 224. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-goldschmidt04-shoot-idm140467281597184/facsimile.pdf> (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: Hjemløs

nu en af Folks Svagheder, som man maa skaane, at skjøndt de ere Gjøgemødre, ville de selv have lagt Æggene. Hvis han havde vedblevet at være Minister, var jeg vel ogsaa kommen endel videre, end jeg er; men med den velsignede Tilstand, som vi have, kan man jo knap skrive Udskrift paa en Indstilling; for man veed jo ikke, hvad der kan indtræffe, medens Brevet er underveis.

Men i den Usikkerhed er det altsaa til ingen Nytte at behandle Folk saa klogt.

Jeg be'er om Forladelse. Der har jeg nu en Ven, og Ingen kan vide, naar Hjulet dreier ham op igjen. Ingen er saa ubetydelig, at han eller hun jo kan blive En til Gavn eller idetmindste til Skade. Især Fruentimmerne; naar de kjende et Menneske og synes om ham, og han taler, skriver eller udfører Noget, saa tale de om det i alle Selskaber, sværme for det, finde det guddommeligt. En klog Mand forstaaer at behage dem Alle uden at binde sig, uden at vise den ene mere Opmærksomhed end den anden, og naar de have løbet om og sværmet og hjulpet ham fremad, saa gifter han sig. En klog Mand i vor Tid er forekommende imod Alle, tager Hatten dybt af selv for sin Flødebonde og tænker ved sig selv, hvad han vil.

Man kunde da ogsaa tænke sig en anden Vei.

Hvilken da?

E. Ex. gjøre sig saa stærk og udføre noget saa Kraftigt, at Alle maatte staae stille og see op.

Ja, men det er svært. Men kanskee De har saadant Noget for. Maa jeg uden Indiscretion spørge derom? De har i Huset Ord for at være meget flittig – hvad tager De Dem for?

Dersom det kan interessere Dem, kan jeg gjerne meddele Dem Noget deraf, sagde Otto og foreløste Justitsraaden et Stykke af sin Digtning, der bl. A. omhandlede Karthagernes Uro og vexlende Stemninger, deres Ulyst til at høre Andet end det Behagelige, deres Forkjærlighed for de Talere, der nedsatte og haanede den romerske Magt og benægtede Nødvendigheden.

Da han havde endt, sagde Justitsraaden: Det var som Pokker! Gik det virkelig saadan til? Var det virkelig en capuansk Dame, som forraadte den romerske Consul den Vei, Hasdrubal vilde tage for at komme Hannibal tilhjælp? Stakkels Hannibal! Det maa have været et haardt Øieblik, da de kastede Hasdrubals Hoved ind i hans Leir